



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobkyně: **B. G.** narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátkou Mgr. Michaelou Lukášovou Bryneckou
sídlem 8. května 25, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

pro zaplacení 400 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 85 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % p. a. od 20.5.2019 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni částku ve výši 300 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % p. a. od 20.5.2019 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 53 265 Kč k rukám právní zástupkyně žalobkyně, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 20.5.2019 domáhala po žalované odškodnění nemajetkové újmy s odůvodněním, že usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, dne 8.12.2016 čj. [REDAKCE] bylo zahájené trestní stíhání pro trestný čin zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 a 2 písm. b) a d) trestního zákoníku a zločin podvodu podle § 209 odst. 1 odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství. Proti usnesení byla podána stížnost, která byla jako nedůvodná odmítnuta. Dne 28.12.2017 státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Olomouci podala obžalobu. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 6.12.2018 pod čj. [REDAKCE] byla žalobkyně obžaloby zproštěna, rozsudek nabyl právní moci 28.12.2018. Žalobkyně se v počátku trestního řízení bránila tomu, že by z její strany došlo k nezákonnému jednání s tím, že si úmyslně nevymýšlela zdravotní problémy nezletilého, popisovala lékařům příznaky, které s manželem pozorovali, nejednala v zistném úmyslu ve vztahu k úřadům práce či zdravotní pojišťovně při vyřizování příspěvku na péči a zdravotních pomůcek pro nezletilého. Této obhajobě žalobkyně dal nakonec soud zcela za pravdu, což vyústilo ve vynesení zprošťujícího rozsudku. Pro oba dva trestné činy stanoví zákon trestní sazbu od 2 do 8 let. Trestní stíhání bylo zahájeno pro údajnou trestnou činnost, která je z dnešního pohledu velice citlivé a negativně vnímána veřejností. Současná společnost velice negativně a s odsudkem pohlíží na jednání, kde dospělá osoba, která má nezletilé dítě svěřeno v péči, nezletilého týrá, a tož psychicky či fyzicky. Velice silně se u osoby žalobkyně projevila i hrozba citelného trestu. Pocit byl umocněný i tím, že ihned po podání trestního oznámení ze strany orgánu sociálně právní ochrany dětí byl nezletilý odňat z rodinného prostředí, umístěn do střediska sociální péče na rok a půl. Byla u něj nařízena ústavní výchova, byl umístěn do Dětského domova [REDAKCE] kde se nachází dosud, neboť v opatrovnickém řízení o zrušení nařízené ústavní výchovy nebylo dosud vydáno konečné rozhodnutí. Nezletilý Š [REDAKCE] je již více než 3 roky mimo domov, přestože se podle pravomocného zprošťujícího rozsudku Okresního soudu v Olomouci žádné skutky, pro které byla žalobkyně s manželem trestně stíhána, nestaly. Trestní stíhání mělo dopad i na zdravotní stav žalobkyně, tato byla hospitalizována [REDAKCE] dne 23.7.2017 až 8.8.2018 ve Fakultní nemocnici [REDAKCE]. Nějakou dobu po hospitalizaci pocítovala žalobkyně problémy s vyjadřováním, hledáním správných slov, pomalost řečových schopností působilo negativně na psychický stav žalobkyně. Trestní řízení trvalo 24 měsíců, žalobkyně byla uvržena po tuto dobu v nejistotu ohledně výsledku trestního řízení. Dané trestní řízení zanechalo nesmazatelné následky v osobnostní sféře žalobkyně, žalobkyně se měla vytýkaného jednání dopustit jako babička nezletilého, to je v pozici osoby, které bylo dítě na základě soudního rozhodnutí svěřeno. Bylo jí kladeno za vinu, že nezl. Štefana psychicky a fyzicky týrala, více méně že si z nezletilého dítěte se svým manželem udělala zlaté vejce. Silně byla ovlivněna pověst žalobkyně v rodině, včetně jejího profesního života. Dostala nálepku tyрана, který je odměňován finančními prostředky na péči nezletilého. Pocit křivdy, který žalobkyně celou dobu provází, je umocněn tím, že celou situaci odstartoval pobyt nezletilého v Psychiatrické nemocnici [REDAKCE]. Ačkoliv je žalobkyně babičkou nezletilého Š [REDAKCE] o tohoto se starala od jeho narození, oslovoval ji chlapec jako mámu, byl na ni silně fixován. Takový psychický tlak výčitek nezletilého směřovaný žalobkyni, od kterého se vždy dožadoval pomoci, byl pro žalobkyni enormní a velmi vysilující. Odebráním nezletilého dítěte z péče žalobkyně a následným zahájením trestního stíhání se obrátil život žalobkyně a jejíh manžela vzhůru nohama. Žalobkyně požaduje náhradu nemajetkové újmy ve výši 400 000 Kč.

2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku. Dále popsala průběh řízení vedeného u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. [REDAKCE] s tím, že toto bylo zahájeno vůči žalobkyni dne 8.12.2016, zprošťující rozsudek nabyl právní moci 28.12.2016. Žalovaná shledala existenci nezákonného rozhodnutí, jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání. Dále uvedla, že jako dostačující formu nápravy a kompenzace nemajetkové újmy shledala konstatování porušení práva a omluvu. Co se týká povahy trestní věci, žalobkyně byla stíhána pro trestný čin týrání svěřené osoby a podvodu. V případě trestného činu týrání svěřené osoby se jedná o druh trestné činnosti, který má ve společnosti poměrně dehonestující charakter, v případě trestného činu podvodu se jedná o druh trestné činnosti, který není společností vnímán výrazně negativně. Celková délka řízení byla cca 2 roky, což lze vzhledem k okolnostem případu považovat za lhůtu přiměřenou. Co se týká zásahu do osobnostní sféry žalobkyně, toto zůstalo převážně v rovině tvrzení. Z doložených lékařských zpráv nevyplývá, že by ke vzniku zdravotní újmy žalobkyně nebo jejího zhoršení došlo v přímé příčinné souvislosti v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí. A byla zohledněna skutečnost, že žalobkyně není osobou bezúhonnou, tato se dopustila i trestného činu podvodu, pro který byla rovněž pravomocně odsouzena. Žalobkyně odvozuje vznik nemajetkové újmy do značné míry i z odnětí jejího vnuka a umístění do ústavní výchovy. K tomuto však nedošlo v přímé příčinné souvislosti s vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání. K nařízení předběžného opatření a následnému rozhodnutí o ústavní výchově vedla činnost dotčeného orgánu o sociálně právní ochrany dětí a Magistrátu města [REDAKCE] které podaly návrh na vydání předběžného opatření. Do ústavní výchovy byl vnuk žalobkyně umístěn na základě poznatku soudu, který o ústavní výchově rozhodoval, nikoliv v důsledku vydání usnesení o zahájení trestního stíhání
3. Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 4.6.2020 č. j. 15 C 104/2019-217 žalobkyni přiznal částku 15 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí k podanému odvolání. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13.10.2020 č.j. 30 Co 314/2020-253 rozsudek soudu I. stupně potvrdil. K podanému dovolání Nejvyšší soud České republiky dne 12.5.2021 pod č. j. 30 Cdo 681/2021-310 rozsudky soudu nižších instancí v zamítavé části výroku zrušil, věc vrátil soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že jak soud I. tak i II. stupně se v rámci tvrzení týkajících dopadů trestního řízení žalobkyně do její osobnostní sféry nezabývaly dostatečně dopadem na rodinný život, neboť jedním z jeho následků bylo několikaleté odloučení od nezletilého vnuka, o něhož od jeho narození pečovala, a který se měl stát obětí trestního činu, jenž byl žalobkyni a jejímu manželovi, otci nezletilého, kladen za vinu. Soud I. stupně i soud odvolací poukázaly na okamžik, kdy nezletilý byl na základě vydaného předběžného opatření opatrovnického soudu z péče žalobkyně odebrán, tj. před zahájením trestního stíhání a na skutečnost, že ústavní výchova nezletilého byla realizována na základě rozhodnutých vydaných v opatrovnickém soudním řízení, přičemž tato řízení nebyla pro nezákonnost zrušena. V této úvaze odvolacího soudu lze přisvědčit pouze potud, že vlastní odebrání nezletilého z péče žalobkyně nezákonným usnesením o zahájení jejího trestního stíhání jistě způsobeno nebylo, neboť v okamžiku vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Nelze ji však již přijmout ve vztahu k možnosti, že by se i další průběh trestního řízení a priori nemohl významnou měrou podílet na podobě i výsledku opatrovnického řízení odrážejícím se jednak v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zmíněného předběžného opatření, vydaný v době po zahájení trestního stíhání žalobkyně podle § 460 odst. 1 zák. č. 292/2013 Sb., když doba trvání předběžného opatření upravující poměry dítěte podle § 452 zřs, je v souladu s § 459 odst. 1 zřs omezena pouze na jeden měsíc od jeho vykonatelnosti. Jednak v rozhodnutí o nařízení ústavní výchovy

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Dvořáková.

nezletilého a jeho následném déletrvajícím odloučení od žalobkyně. Podmiňovat promítnutí tohoto výsledku opatrovnického řízení žalobkyni požadovaného odškodnění předchozím zrušením rozhodnutí, která byla v tomto opatrovnickém řízení vydána pro jejich nezákonnost, jak požadoval odvolací soud, přitom není na místě, neboť odpovědností titul je zde dán existencí nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobkyně, přičemž odškodnitelný dopad tohoto rozhodnutí do rodinného života žalobkyně zde mohl prostřednictvím posléze vydaných rozhodnutí opatrovnického soudu nastat právě a zejména tehdy, jednalo-li se o rozhodnutí zákona, současně však tímto trestním stíháním ovlivněná.

4. Soud má za prokázaný průběh trestního stíhání žalobkyně ze spisu **Okresního soudu v Olomouci čj. [redacted]** tak, že usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Územního odboru Olomouc, 2. oddělení obecné kriminality SKPV Olomouc ze dne 8.12.2016 čj. [redacted] bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně, a to pro zločin týrání svěřené osoby podle ustanovení § 198 odst. 1 odst. 2 písm. b) písm. d) trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství dle ustanovení § 23 trestního zákoníku, a to pro zločin podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1 odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, kterých se měla žalobkyně dopustit společným jednáním se svým manželem spoluobviněným Š [redacted] G [redacted] nar. [redacted]. Proti tomuto usnesení žalobkyně podala stížnost dne 11.1.2017, odůvodněnou dne 20.1.2017. Okresní státní zastupitelství v Olomouci dne 17.3.2017 zamítlo stížnost jako nedůvodnou. Dne 28.12.2017 byla podána ze strany státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Olomouci žaloba. Následovala 4 hlavní líčení a rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 6.12.2018 čj. [redacted] byla žalobkyně společně se svým manželem v plném rozsahu obžaloby zproštěna podle § 226a písm. a) trestního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 28.12.2018.

5. Soud má za prokázaný průběh řízení vedeného u **Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. [redacted]** tak, že rozsudkem č. j. [redacted] byl nezletilý Š [redacted] G [redacted] narozený dne [redacted] svěřen do výchovy otci, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.11.2009. Podáním doručeným soudu dne 20.2.2014 se žalobkyně domáhala u Okresního soudu v Olomouci taktéž svěřením nezletilého Š [redacted] do její péče. Rozsudkem ze dne 10.12.2014 čj. [redacted] byl nezletilý svěřen taktéž do péče žalobkyně. Následně byl soudu podán záznam o úkonu a to anonymního telefonu ze dne 17.9.2014 ohledně týrání nezletilého Š [redacted] ze strany žalobkyně a jejího manžela. Následně došlo k oznámení policejnímu orgánu ze strany statutárního města Olomouc ohledně celé situace k výchově nezletilého. Okresní soud v Olomouci dne 5.2.2016 vydal pod č. j. [redacted] [redacted] předběžné opatření, kdy babička B [redacted] G [redacted] (žalovaná) je povinna odevzdat nezletilého Š [redacted] do péče zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc do Střediska sociální prevence [redacted] příspěvková organizace. Následovala usnesení ze dne 11.2.2016 o zahájení řízení o poručenství a jiné formě péče o nezletilého. K tomu se vyjadřuje otec nezletilého. Následují, v průběhu doby, od dne 26.2.2016 usnesení Okresního soudu v Olomouci, které předběžné opatření nařízené usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 5.2.2016 č. j. [redacted] vždy prodloužují o 1 měsíc. V tomto konkrétním případě do 5.4.2016. Usnesením ze dne 29.3.2016 bylo prodlouženo uvedené předběžné opatření opět o jeden měsíc do 5.5.2016. Ze dne 5.4.2016 je založený úřední záznam o podání vysvětlení na Policii České republiky. Dne 27.4.2016 opět bylo prodlouženo předběžné opatření o 1 měsíc, a to do 5.6.2016. Dne 27.4.2016 bylo opět prodlouženo předběžné opatření do 5.6.2016. Dne 27.5.2016 bylo prodlouženo

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Dvořáková.

předběžné opatření do 5.7.2016. Dne 24.6.2016 bylo prodlouženo předběžné opatření do 5.8.2016. Následně byly ustanoveny znalkyně a usnesením č. j. [REDAKCE] ze dne 8.8.2016 bylo rozhodnuto, že babička B [REDAKCE] G [REDAKCE] je oprávněna stýkat se s nezletilým Š [REDAKCE] v určené časy. Usnesením ze dne 30.8.2016 bylo prodlouženo předběžné opatření opět o 1 měsíc, tedy do 5.11.2016. Usnesením ze dne 31.10.2016 do 5.12.2016 s tím, že již v usnesení č. j. [REDAKCE] ze dne 27.9.2016 je zmiňováno, že nebylo možné skončit důkazní řízení ve věci samé, neboť stále probíhá trestní řízení proti osobám babičky a otce nezletilého, v němž je řešena otázka důležitá pro rozhodnutí o péči o nezletilého Š [REDAKCE]. Toto je uváděno i v dalších usneseních o prodloužení předběžného opatření, a to v tom směru, že Okresní soud v Olomouci rozhoduje každý měsíc právě o prodloužení předběžného opatření a v odůvodnění je neustále zmiňováno trestní řízení vůči žalobkyni. Usnesením ze dne 29.11.2016 je prodloužováno předběžné opatření o 1 měsíc do 5.1.2017. Usnesením ze dne 27.12.2016 pak do 5.2.2017. V mezidobí je doručen soudu výsledek znaleckého zkoumání. Dne 25.1.2017 je předběžné opatření prodlouženo do 5.3.2017. Dalším usnesením ze dne 21.2.2017 je prodlouženo předběžné opatření do 5.4.2017, opět je zde zmiňováno trestní stíhání vůči žalobkyni. Dne 23.3.2017 proběhlo jednání ve věci. Bylo odročeno na den 5.5.2017 a opět usnesením ze dne 28.3.2017 bylo prodlouženo předběžné opatření do 5.5.2017 s odůvodněním, že stále je vedeno trestní stíhání vůči žalobkyni. Stejně tak usnesením ze dne 28.4.2017 bylo prodlouženo do dne 5.6.2017. Dne 5.5.2017 proběhlo jednání ve věci, byla vyslýchána žalobkyně. Na něm bylo vyhlášeno usnesení s tím, že bylo zahájeno řízení o nařízení ústavní výchovy. Byl jmenován opatrovník. Rozsudkem č. j. [REDAKCE] ze dne 31.5.2017 bylo rozhodnuto o nařízení ústavní výchovy pro nezletilého s tím, že tento byl umístěn do dětského domova a školní jídelny [REDAKCE]. Byly zamítnuty návrhy na svěřeni do pěstounské péče třetím osobám. Proti tomu bylo podáno odvolání. Odvolací řízení bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí návrhu, a to i ze strany žalobkyně. Následně dne 3.12.2018 žalobkyně podává návrh na vydání předběžného opatření s tím, že žádá o úpravu styku s nezletilým. Trestní stíhání doposavad není skončeno. Návrh navrhovatelů o úpravě styku s nezletilým byl usnesením č.j. [REDAKCE] dne 10.12.2018 zamítnut, a to z důvodu, že proti navrhovatelům stále probíhá trestní řízení pro týrání nezletilého Š [REDAKCE]. Na všechny dlouhodobější pobyty nezletilý dlouhodobě jezdí k tetě M [REDAKCE] S [REDAKCE], která si chce o nezletilého zažádat i pro vánoční svátky. Podle názoru soudu vzhledem k probíhajícímu trestnímu řízení není na místě toto nastavení v tuto chvíli jakkoliv měnit. Navíc teta v rámci pobytu nezletilého u ní umožňuje setkávání nezletilého s babičkou, otcem i ostatními členy rodiny. Dané nastavení je zcela v souladu se zájmy s nezletilého a nenarušuje práva babičky ani otce na styk s nezletilým. Dne 18.2.2019 byl ze strany otce Š [REDAKCE] G [REDAKCE] podán návrh na zahájení řízení o zrušení ústavní výchovy a svěřeni nezletilého do péče otce spolu s návrhem na vydání předběžného opatření. Dne 15.4.2019 ve věci proběhlo jednání. Rozsudkem č. j. [REDAKCE] Okresní soud v Olomouci rozhodl tak, že zrušil ústavní výchovu nezletilého Š [REDAKCE] a svěřil jej do péče otce. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 27.8.2019. **Zásadní pro toto rozhodnutí byla skutečnost** (viz. č. I. 9 uvedeného rozsudku), že otec i babička nezletilého **byli zproštěni obžaloby** pro zločin týrání svěřené osoby, když bylo pravomocně prokázáno, že se skutek nestal. Z uvedených zjištění má soud se zřetelem na obsah aktuálních zpráv opatrovníka za to, že otec je řádně vychovávat nezletilého Š [REDAKCE].

6. V intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu se tak zabýval zásahem do rodinné sféry žalobkyně nezákonným rozhodnutím, kterým bylo zahájeno její trestní stíhání. Soud zejména po provedeném dokazování spisem Okresního soudu v Olomouci sp. zn. [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Dvořáková.

stejně jako Nejvyšší soud, dospěl k závěru, že samotné zahájení řízení týkající se nezletilého Š. G. a jeho výchovy nelze plně vztáhnout k nezákonnému rozhodnutí, které bylo vydáno v posuzovaném trestním stíhání vůči žalobkyni vedeným u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. Co se týká samotného zahájení řízení, v něm bylo vydáno předběžné opatření, kterým byl žalobce odejmut žalobkyni a byl svěřen do ústavní výchovy. Tato rozhodnutí o předběžném opatření, která trvala pouze 1 měsíc, byla každý měsíc o měsíc prodlužována. V průběhu doby začalo být prodlužování odůvodněno tím, že vůči žalobkyni a jejímu partnerovi bylo vedeno trestní pro týrání nezletilého Š. Stejně tak i rozhodnutí ve věci samé již bylo akceptováno ze strany soudu právě v tom směru, že vůči žalobkyni je i nadále vedeno trestní řízení, které nebylo v době vyhlášení rozsudku pravomocně ukončeno. Poté co bylo trestní stíhání žalobkyně pravomocně ukončeno, byl to ovšem pouze její manžel, otec nezletilého, kdo zažádal o svěřením nezletilého do své výchovy. Uvedenému návrhu následně bylo ze strany opatrovnického soudu vyhověno. Odůvodněním ze strany soudu byla následně skutečnost, že vůči otci i vůči žalobkyni trestní stíhání byli tito zproštěni obžaloby z důvodu, že skutek se nestal.

7. Dále má soud za prokázané z propouštěcí zprávy Fakultní nemocnice že žalobkyně byla hospitalizována od 23.7.2017 do 8.8.2017 s bolestmi hlavy, točením hlavy, zvracela, a také skutečně že žalobkyně chodí k psychoterapeutovi ze zprávy D. K. s tím, že chodí jedenkrát týdně od září 2016. Důvodem vyhledání psychoterapie a podpory byla potřeba klientky dokázat lépe naplňovat potřeby vnuka Š. optimálně jej vychovávat.
8. Shora uvedené skutečnosti má soud za prokázané také z účastnického výslechu žalobkyně a ze svědecké výpovědi jejího manžela Š. G. na jednání soudu dne 29.5.2020. Jak k účastnickém výslechu žalobkyně, tak i ke svědeckému výslechu Š. G. soud uvádí, že za těchto důkazních prostředků má soud za prokázané, že žalobkyně se starala o nezletilého Š. G. víceméně od jeho narození, neboť jeho matka se o něj dále nestarala. Pečovala o něj každý den, vozila ho do školy, dělala s ním úkoly a podobně. Následně došlo k tomu, že ze strany opatrovnického soudu bylo vydáno předběžné opatření, kterým byl nezletilý dne 5.2.2016 odebrán žalobkyni a byl umístěn do Střediska sociální prevence a to na základě anonymního podání, které bylo dále prověřováno s tím, že ze strany opatrovnického soudu bylo zjištěno, že by zde mohlo dojít k zásahu do zdraví a vývoje nezletilého s tím, že ke shora uvedenému bylo dospěno nejen na základě těchto poznatků, ale také na základě osvědčené skutečnosti, že dne 3.2.2016 bylo z důvodu stran výchovy a starání se o nezletilého ze strany babičky podáno také trestní oznámení. Dále má soud za prokázané z těchto výpovědí, že žalobkyně byla na nezletilého silně fixována, jeho odebrání z výchovy velmi těžce nesla, navíc trestná činnost, která jí byla dávana za vinu, se týkala právě týrání svěřené osoby, kdy orgány činné v trestním řízení dospěly k závěru, že si obecně vymýšlí nemoci a postižení nezletilého Š. nutí jej absolvovat velké množství lékařských prohlídek a vyšetření, a to právě z toho důvodu, aby měla nárok na pobírání různých dávek ze strany státu a sociální podpory. S tím bylo právě spojené i obžalování stran trestného činu podvodu. Žalobkyně nebyla zaměstnána, trestní stíhání nijak nezasáhlo do její profesní kariéry, stejně tak nijak nezasáhlo do jejích volnočasových aktivit, neboť veškerý čas věnovala výchově nezletilého. Jediným okruhem základních práv, do kterých bylo ze strany orgánů činných v trestním řízení v rámci trestního stíhání žalobkyně zasaženo, potom byla právě sféra rodinná, kdy se jednalo o trestný čin, který byl přímo napojen na výkon jejích rodičovských práv vůči nezletilému. Právě zneužívání těchto práv

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Dvořáková.

bylo žalobkyni kladeno za vinu a právě zneužívání těchto práv naplňovalo skutkovou podstatu týrání svěřené osoby.

9. Soud má za prokázané z přepisu telefonních hovorů ze dne 28.10.2016, 25.10.2016, 11.6.2016, 28.6.2016, 29.6.2016, 12.7.2016, a dále i ze zpráv ústavu založených a zpráv opatrovníka založených řízení [REDAKCE] zde mezi žalobkyní a nezletilým byl silný vztah žalobkyně, že žalobkyně volala s nezletilým, řešila s ním problémy, které mu v průběhu ústavní péče vznikaly. Stejně tak má soud za prokázané, že zde po určitou dobu také byla udělena možnost žalobkyně ve styku s nezletilým a jeho vyzvedání z ústavní péče a i skutečnost, že v situaci, kdy toto nebylo povoleno přímo žalobkyni prostřednictvím tety nezletilého, tento styk s nezletilým byl žalobkyni umožněn. Soud dospěl k závěru, že vztah mezi žalobkyní a nezletilým byl velmi intenzivní i v průběhu trestního stíhání žalobkyně a rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci v řízeních [REDAKCE] [REDAKCE] kdy byl nezletilý žalobkyni z péče odebrán. Tento vztah i nadále byl zachován. Byl velmi intenzivní. Na základě shora uvedeného, soud dospěl k závěru, že právě i z provedeného dokazování a intenzity vztahu mezi žalobkyní a nezletilým lze dovodit právě masivní zásah, který byl ze strany orgánu státu způsoben v příčinné souvislosti s nezákonným trestním žalobkyně v osobnostní sféře žalobkyně, a to zejména ve sféře rodinné. Zároveň však nelze odhlédnout od situace, kdy po skončení trestního stíhání, již žalobkyně sama o svěřením nezletilého do své péče nepožádala.
10. **Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb.** (dále jen zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. **Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona** stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. **Podle ust. § 7 odst. 1 zákona** mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. **Podle ust. § 8 odst. 1 zákona** lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. **Podle ust. § 31a odst. 1 zákona** bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. **Podle odst. 2 cit. ust.** se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
11. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení, vedeného vůči žalobkyni u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. [REDAKCE]
12. V otázce právního hodnocení, soud stejně jako účastníci dospěl k závěru, že tím, že vůči žalobkyni bylo dne 8.12.2016 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 a 2 písm. b) a d) trestního zákoníku a zločinu podvodu podle ustanovení § 209 odst. 1 odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, spáchaných ve formě spolupachatelství za situace, kdy Okresní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 6.12.2018

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Dvořáková.

vedle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby zproštěn a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28.12.2018, potom v daném případě došlo ohledně žalobkyně k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona číslo 82/98 Sb., za které lze s ohledem na výsledek trestního řízení považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 8.12.2016.

13. Soud se dále zabýval požadavkem žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, která jí měla být způsobena nezákonně vedeným trestním stíháním s tím, že žalobkyně byla usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 čj. 15 C 104/2019-146 ze dne 2.1.2019 vyzvána k doplnění tvrzení ohledně vzniku a intenzity nemajetkové újmy spojené s nezákonným rozhodnutím, a to zejména s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/14 s tím, že je na žalobci, aby tento tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce a vznik nemajetkové újmy, představované například úzkostí, nepohodlím, nejistotou, vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi, a dále i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, 30 Cdo 2256/2011, 30 Cdo 1684/2010. Žalobkyně byla zároveň vyzvána k předložení srovnávací judikatury, které by odůvodňovalo, že částka 400 000 Kč je částka přiměřená a částka, která je v obdobných v podstatných znacích shodujících se trestní stíhání jiných poškozených částkou přiměřenou.
14. Žalobkyně, byť byla vyzvána a byla vyslechnuta podrobně ze strany soudu, netvrdila kromě zásahu do rodinné sféry, a to zejména do zásahu odloučení od nezletilého Š. G. žádných jiných konkrétních zásadních zásahů do jejího života, do jakýchkoliv jiných životních sfér. Žalobkyně byla nezaměstnaná, netvrdila ani, že by se od ní nějakým způsobem zásadně odvrátili přátelé, jednalo se pouze o odvrácení se od rodiny, a to z toho důvodu, že to byly její dcery, které iniciovaly právě přezkum její výchovy vůči nezletilému Š. a samotné opatrovnické řízení. Soud vázaný rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12.5.2021 sp. zn. 30 Cdo 681/2021-310 se zabýval skutečností, jakým způsobem mohlo uvedené trestní stíhání prostřednictvím řízení vedeného u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. zasáhnout do rodinné sféry žalobkyně. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že trestní stíhání žalobkyně se fakticky projevilo v rodinné sféře, a to v tom směru, že byť nikoliv na základě samotného usnesení o zahájení trestního stíhání, byl žalobce ze svěřené péče žalobkyni odebrán a byla nařízena ústavní výchova. Bylo toto odebrání učiněno předběžným opatřením, které mohlo trvat pouze 1 měsíc. V situaci, když vůči žalobkyni bylo zahájeno fakticky uvedené trestní stíhání, toto předběžné opatření bylo vždy o jeden měsíc prodlužováno s ohledem na vedení trestního stíhání vůči žalobkyni a jejímu manželovi. Stejně tak i samotné rozhodnutí o svěřeni nezletilého Š. o ústavní péče bylo podmíněno právě stále ještě vedením trestního stíhání vůči žalobkyni a jejímu manželovi. V tomto směru opatrovnické řízení vedené u Okresního soudu v Olomouci vůči nezletilému Š. bylo zásadním způsobem ovlivněno nezákonným trestním stíháním žalobkyně. V tomto směru soud dospěl k závěru, že zde uvedeným trestním stíháním došlo k zásahu do rodinné sféry žalobkyně, a to poměrně masivnímu zásahu, neboť na základě shora uvedeného trestního stíhání vůči žalobkyni jí byl nezletilý Š. její péče a výchovy odebrán. Zároveň však soud poukazuje na konečné rozhodnutí soudu v řízení, kdy to byl již pouze otec nezletilého, který zažádal o znovusvření nezletilého Š. do své péče, a tomuto také bylo

vyhověno. Žalobkyně, jako babička původní osoba, které byl nezletilý Š [redacted] do péče svěřen, již o znovusvěření nezažádala a v uvedeném řízení již nefiguruje.

15. Co se týká srovnávací judikatury, žalobkyně odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 417/2021 ze dne 21.6.2021, kdy přiznané odškodnění ve výši 800 000 Kč bylo shledáno ze strany Ústavního soudu jako nepřiměřeně nízké. Soud k tomuto uvádí, že jednak v dané situaci shora uvedené řízení není doposavad skončeno, nad to je nutné poukázat na skutečnost, že právě rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 417/2021 se týkalo naprosto rozdílného případu, kdy se jednalo o trestní stíhání, jednalo se však pro jiné trestné činy, řízení bylo medializováno a nelze opomenout skutečnost, že se jednalo zejména o to, že se Ústavní soud zabýval ztrátou šance volitelnosti ve volbách, což u žalobkyně nebylo předmětem řízení o odškodnění.
16. Žalobkyni vznikla újma ztotožnitelná se subjektivními pocity obav z případně uloženého trestu či stresu, žalobkyně vnímala situaci úkorně zejména z důvodu, že byla stíhána pro trestné činy vůči nezletilému Š [redacted] který jí byl svěřen do péče, kterého od dětství vychovávala, starala se o něj. V poměrech dané věci vychází soud z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání dle již vzpomenutého rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp.zn. IV. ÚS 428/05 spojeno vždy s jistým individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob) není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak (a to zejm.) jako intenzitu (případně) újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Forma a případná výše zadostičinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).
17. Soud naopak jako na alespoň v základu srovnatelný případ poukazuje na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21.5.2014 sp. zn. [redacted] ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze č. j. [redacted] ze dne 4.12.2014, které se zabývalo obdobným trestním stíháním, taktéž z důvodu týrání svěřené osoby, podle § 198 odst. 1 odst. 2 písm. b) a písm. d) trestního zákona, kdy taktéž došlo k zásahu zejména rodinné sféry, což se následně projevilo ve sféře pracovní. Stejně tak řízení nebylo postiženo průtahy, věc nebyla medializována. Soud tak má za to, že v tomto směru se jedná o obdobný případ. Byli zde žalobci, byla přiznána částka 50 000 Kč a 40 000 Kč. Jak je shora uvedeno k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [redacted] - 76, zde také došlo k rozpadu vztahů mezi otcem žalobce a žalobkyní a žalobcem, došlo i k narušení vztahu k vnučce, a to právě prostřednictvím trestního stíhání. Došlo k vytržení z rodinné výchovy, došlo k jejímu morálnímu, sociálnímu úpadku, došlo tak k rozpadu rodinných vztahů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Dvořáková.

18. K požadavku na komparaci nelze odhlédnout od situace, že Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem dne 18.9.2020 č. j. [REDAKCE] který byl potvrzený ze strany Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího pod č. j. [REDAKCE], který se týkal právě požadavku otce nezletilého na odškodnění z titulu nemajetkové újmy vzniklé nezákonným trestním stíháním. Soud u I. a u II. stupně dospěl taktéž k závěru, že částkou, která je schopná odškodnit nemajetkovou újmu je částka 15 000 Kč. Tento rozsudek nabyl právní moci a nebyl již nijak měněn ani rušen. Ovšem tento rozsudek vycházel právě z původního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 čj. ze dne 4.6.2020 č. j. 15 C 104/2019-217, kterým byla i žalobkyni přiznána částka 15 000 Kč.
19. Soud tak dospěl k závěru, že zejména vzhledem k masivnímu zásahu do rodinné sféry žalobkyně je na místě přiznat celkovou částku odškodnění ve výši 100 000 Kč. Soud přihlédl k situaci, že žalobkyně není matkou nezletilého, jeho matkou je její dcera, která se však o nezletilého starat nehodlala. Sama žalobkyně vyřešila situaci sňatkem se otcem nezletilého a následným svěřením do péče. Nezletilý má zdravotní problémy, zejména psychického rázu, kdy starost o něj je plnou náplní života žalobkyně. I v době, kdy byla nařízena ústavní výchova, žalobkyně s nezletilým vedla dlouhé telefonické rozhovory, zmírňovala napětí v ústavu, řešila problematické situace. V důsledku požadavků nezletilého i době jeho pobytu v ústavu mu prala oblečení a povlečení. Odebrání nezletilého z její péče, které bylo učiněno hlavně v důsledku posuzovaného trestního stíhání, tak bylo narušeno křehké pouto, které mezi nimi bylo od počátku stvořeno. Žalobkyně zasvětila výchově a péči o nezletilého svůj život. Byť po zprošťujícím rozsudku, již o znovusvěření do péče nežádala, je evidentní, že se o nezletilého stále prostřednictvím svého manžela stará a pečuje o něj. Naopak, soud dospěl k závěru, že důvodem, proč žalobkyně již není nezletilý do péče svěřen, je právě rozhodnutí o ukončení v důsledku vedeného trestního stíhání žalobkyně. Soud tak dospěl k závěru, že nebytí jejího trestního stíhání, i nadále by nezletilý v její péči byl.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř., žalobkyně byla ve sporu co do základu úspěšná, soud jí potom přiznal i náhradu nákladů řízení. Ta se sestává z náhrady za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, podání vyjádření, účast na jednání) a 3100 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. a vyhl. 17/96 Sb., 4x300 Kč režijní paušál, cestovné vozem Škoda [REDAKCE] Praha a zpět, celkem 284 km, spotřeba NM, 5,6,4,1,4,6, 11 započatých půlhodin promeškaného času, DPH a zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč, podání odvolání, účast na jednání odvolacího soudu dne 13.10.2020, podání dovolání, zaplacený soudní poplatek za dovolání ve výši 14 000 Kč, podání doplnění a účast na jednání soudu dne 4.11.2021 a cestovné vlakem Olomouc Praha a zpět a 590 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení. Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 4. listopadu 2021

JUDr. Ondřej Růžička v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Dvořáková.